

[Hanne Reintoft.]

jeg til at tænke på Thomas i Radiserne, når han siger: „Jeg vil ikke alene være fanatiker, jeg vil være fanatiker med vilde øjne.“ Jeg tror nok, at fanatismen skjuler, at man ved bedre, at man taler mod bedre vidende og faktisk godt ved, hvad denne lov kommer til at betyde for den sociale bruger. Vi fik jo en ordentlig opsang om at være positive. Jeg husker så tydeligt, sidst vi skulle være så positive. Det var, da vi gennemførte det, man kaldte århundredets største reform — det er det her også, kan jeg forstå — og da kunne vi slet ikke komme i EF eller noget, hvis ikke vi fik vores dagpengereform. Hvad blev positiviteten til? Det blev til, at mange arbejdere i dag ikke tør melde sig syge og lige så mange bliver fyret, når de gør det. Positivitet kan betyde noget andet, når det kommer fra den kant, det kan betyde politisk bedrag, og man må altså undskyldte os, at vi ikke ønsker at deltage i dette bedrag, men ønsker at komme med reel oplysning til folk om, hvad dette lovgivningskompleks indeholder.

Det er da rigtigt, at bistandsloven har basis i socialreformkommissionen, men den fremstår ikke i den form, socialreformkommissionen havde tænkt sig, og adskillige af dens førende folk har vasket deres hænder og sagt, at det var ikke det, de havde ønsket og regnet med.

Det er også rigtigt, at man nok forkert i socialreformkommissionen, der ellers lavede et godt arbejde, udelukkende satsede på højkonjunktursproblemer, det udbyggede behandlingssystem, der ved hjælp af intensiv social behandling skulle få mennesker til at leve efter vores i øvrigt meget snævert definerede normalitetsbegreb. Til det uddannede man de mange socialarbejdere, der nu også er ladt i stikken som sociale brugere med studiegæld og arbejdsløshed og bristede forhåbninger.

Socialreformkommissionen arbejdede dog ligesom kun på nogle af højkonjunktursproblemer. Det var, ligesom vi, medens den arbejdede, ikke helt havde indset højkonjunktursproblemet, nedslidningen, den stadig større udstødning fra produktionsapparatet, stress og nervesygdomme, erhvervsyggdomme og arbejdsulykker.

Bistandsloven er ligesom beregnet på at løse en del af højkonjunktursproblemer,

især arbejdskraftproblemet, fordi man satsede på at få de marginale befolkningsgrupper ud på det arbejdsmarked, der trængte både til arbejdskraften og vel også i nogen grad til løntrykkerne. Man satsede ikke på at afhjælpe det store slid, der kom på menneskene, og nu gennemfører vi altså bistandsloven på et tidspunkt, hvor vi har lavkonjunktur, hvor problemerne igen er masseproblemer, hvor køerne i socialforvaltningerne vokser, og hvor et københavnsk socialkontor kan berette at have 8 minutter pr. klient.

Disse skal altså i medfør af bistandsloven og dens mange uddannelseskrav ikke ekspederes af veluddannet arbejdskraft. Socialdemokratiet fandt sig i at lægge behandlingsideen lige så hurtigt, som erhvervslivet lagde sit behov for nytillførsel af den arbejdskraft, der var i det sociale klientel.

Bistandsloven gennemføres sammen med den såkaldte byrdefordelingsreform, en skatteteknisk foretæelse, der i meget høj grad flytter de sociale udgifter over på de proportionale skatter og dermed belaster de små indtægter hårdest. Man øger herved tendensen til, at de små indtægter betaler uden i rimelig grad at få glæde af de sociale indkomstoverførsler, hvilket også klart fremgik af Danmarks Statistiks beregninger i maj 1975.

Det fører til, at kommunerne følger statens nedskæringspolitik, og mange kommuner må i dag erkende at have budgetteret, så man ikke kan opfylde bistandslovens rammer. På socialinspektørforeningens årsmøde sagde man ligefrem, at ingen kommuner havde budgetteret, så de kunne klare det.

Man har ganske dygtigt — det vil jeg sige, hvis man virkelig vil administrere det kapitalistiske statsapparat — ved selve udmålingen af den økonomiske hjælp beregnet det sådan, at den, der hidtil har haft mindst, den lavtlønnede, vil få mindst, og samtidig har man ved hjælp af byrdefordelingsreformen indrettet det sådan, at de, der har mindst, får lov at betale mest. Min kompliment, men undskyld, at vi ikke ønsker at være med i denne form for positiv socialpolitik.

At loven ikke kan opfyldes, ses allerede deraf, at vi i dag må erkende, at hovedideen, den åbne rådgivning i § 28, i en lang